

Sygn. akt II Ka 361/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sąd. Ewa Olewińska

przy udziale Prokuratora Moniki Zimnoch-Branickiej

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2021 r.

sprawy **M. S.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 2 lutego 2021 r. sygn. akt II K 511/19

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego M. S. na rzecz Skarbu Państwa 320 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 361/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z 2 lutego 2021 r. sygn. II K 511/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	Art. 321 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez nieprzeprowadzenie czynności procesowej zaznajomienia oskarżonego z aktami postępowania na etapie postępowania przygotowawczego, o co wnosił oskarżony- odrzucenie przez Sąd wniosku o zwrot sprawy do prokuratury w celu konwalidacji tego rażącego uchybienia proceduralnego, co w konsekwencji naruszyło prawo (nie tylko procesowe, nie tylko konstytucyjne, ale wręcz prawo o charakterze międzynarodowym), do obrony materialnej, rzeczywistej (bo formalne prawo do obrony istniało nadal), uniemożliwiło to oskarżonemu złożenie wniosków dowodowych w trybie art. 321 § 5 kpk i utrudniło obronę, co mogło i zdaniem oskarżonego miało wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania jest czynnością wnioskową, do której zainicjowania uprawnieni są zarówno podejrzany i jego obrońca.

W sytuacji zaistnienia naruszenia art. 321 § 1 k.p.k. i nie dokonania przez sąd zwrotu sprawy do postępowania przygotowawczego, "przeniknięcie" tego uchybienia do postępowania sądowego, będzie mogło być - samo w sobie - uznane za uchybienie mogące mieć wpływ treść orzeczenia kończącego postępowanie sądowe. Ocena w tym zakresie jest uzależniona od tego czy brak zaznajomienia nie został konwalidowany przez przejście procesu w kolejne stadium - postępowania sądowego i jego przebieg (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 4 czerwca 2019 r. II AKa 146/19).

Obrona materialna przejawia się możliwością bronięcia przez oskarżonego jego interesów osobiście np. możliwość odmowy składania wyjaśnień, prawo wglądu w akta i składania wniosków dowodowych i innych. Natomiast obrona formalna jest uprawnieniem do korzystania z pomocy obrońcy z wyboru lub z urzędu. W toku postępowania oskarżony nie korzystał z pomocy obrońcy, natomiast korzystał z uprawnień przysługujących stronie w toku postępowania zarówno przygotowawczego, jak również sądowego.

22 stycznia 2019 r. oskarżony został zaznajomiony z materiałami dochodzenia

(k. 37-38) oraz zwracał się o wykonanie kserokopii materiałów (k. 26, 130).

Oskarżony brał aktywny udział w postępowaniu przygotowawczym, składał wnioski

o przeprowadzenie dowodów, oświadczenia. Prawo do obrony oskarżony mógł realizować i w ocenie Sądu Okręgowego realizował w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w Mińsku Mazowieckim- zgłaszał wnioski dowodowe oraz uczestniczył w czynnościach procesowych.

Brak końcowego zaznajomienia z aktami sprawy nie wpłynął na możliwość podjęcia skutecznej obrony, w tym opracowania linii obrony co jak wynika z akt sprawy oskarżony podjął na etapie postępowania przed sądem.

Sąd Okręgowy podziela twierdzenia oskarżonego w zakresie gwarancyjnego charakteru tej instytucji, która co do zasady jako taka w sensie ścisłym może być przeprowadzona jedynie w postępowaniu przygotowawczym, stąd w ramach sądowej kontroli zupełności postępowania przygotowawczego, po wplynięciu aktu oskarżenia, sąd-jeżeli nie dokonano tej czynności lub przeprowadzono ją nieprawidłowo- może zwrócić sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa lub dochodzenia, uznając, że akta sprawy wskazują na istotne braki tego postępowania (art. 344a k.p.k.).

Nie oznacza to jednak, w razie zaistnienia naruszenia art. 321 § 1 k.p.k. i nie dokonania przez sąd zwrotu sprawy do postępowania przygotowawczego, takiego "przeniknięcia"

tego uchybienia do postępowania sądowego, że zawsze będzie mogło być ono - samo w sobie - uznane za uchybienie mogące mieć wpływ treść orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, bowiem podzielić należy stanowisko, że ocena w tym zakresie jest uzależniona

od tego czy brak postępowania nie został konwalidowany przez przejście procesu w kolejne stadium - postępowania sądowego i jego przebieg (Z.Brodzisz w: Kometarz do k.p.k., red. J. Skorupka, 2016 r., Legalis, tamże wyrok SN z 11 marca 2005 r., V KK 355/04, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 541).

Należy wskazać, że postępowanie sądowe nie zakończyło się na pierwszym terminie rozprawy, przeciwnie obejmowało kilka terminów rozpraw. Oznacza to, że oskarżony, uczestniczący w postępowaniu sądowym, znał wnioski dowodowe zawarte w akcie oskarżenia, mógł z dowodami zgromadzonymi w postępowaniu przygotowawczym zapoznać się poprzez zapoznanie się z aktami, a także składał wnioski dowodowe.

Wniesiony zarzut naruszenia art. 321 k.p.k. nie przedstawia żadnych argumentów podważających wyrażoną przez Sąd ocenę zarzutu.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadnością wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2	<p>Art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 7 kpk, która miała wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia poprzez niewykazanie na jakich sąd oparł się dowodach skazując oskarżonego i dlatego nie dał wiary dowodom przeciwnym, choć te były spójne i układały się w logiczną całość- brak jest analizy poszczególnych dowodów (np. sąd lapidarnie ocenia treść zeznań świadków A. S. (1) i S. W. „nic do sprawy nie wnoszą” i na tym kończy się uzasadnienie) przeprowadzonej z uwzględnieniem elementów składowych swobodnej oceny dowodów tj. wskazań wiedzy, zasad logiki oraz doświadczenia życiowego, co w konsekwencji powoduje, że ocena sądu jest de facto dowolna, a nie swobodna, bowiem prawidłowości rozumowania sądu nie można zweryfikować, co również bezpośrednio rzutuje na prawo oskarżonego do obrony, bowiem trudno jest polemizować z czymś co de facto nie istnieje</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Okręgowy nie stwierdził obrazy przepisów art. art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 7 kpk, wskazanych przez skarżącego.		

Sąd Odwoławczy poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej nie stwierdził w obrazie art. 7 kpk. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów.

W myśl art. 7 kpk organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wniesiony środek odwoławczy sprowadzał się do zaprzeczenia niemal wszystkim ustaleniom Sądu Rejonowego, niekorzystnym dla oskarżonego, wbrew pozostałym zgromadzonym dowodom, jak również wyrywkowym przedstawieniu przez skarżącego fragmentów depozycji świadków, z jednoczesnym całkowitym przemilczeniem całokształtu okoliczności sprawy i jedynych racjonalnych wniosków.

W orzecznictwie wskazuje się, iż niedopuszczalne jest analizowanie poszczególnych dowodów w kwestii ich wiarygodności, jak i istotności dla orzekania w oderwaniu od ich całokształtu, ignorowanie ich wzajemnego powiązania i zależności. I o ile analizowanie kwestii wiarygodności konkretnego dowodu może odbywać się - przynajmniej we wstępnej fazie owej analizy - przy uwzględnieniu wyłącznie jego treści, o tyle rozstrzygnięcie co do winy nie może się toczyć odrębnie na gruncie każdego dowodu.

Obowiązek dostrzegania wszystkich dowodów i okoliczności z art. 410 kpk nie może zostać prawidłowo zrealizowany wówczas, gdy każda z okoliczności wynikających z przeprowadzonego przewodu sądowego widziana jest osobno, niejako w sposób wyizolowany i oderwany od wszystkich okoliczności pozostałych. Takie swoiste atomizowanie dowodów i okoliczności wyklucza możliwość dokonania ich oceny w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, jak tego wymaga art. 7 kpk. Jest oczywiste, że izolacja od siebie poszczególnych dowodów i wynikających z nich faktów powoduje, iż będące przedmiotem osądu zdarzenie faktyczne przestaje być spójnym ciągiem następujących po sobie i wzajemnie powiązanych elementów faktycznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. II AKa 377/14, Legalis Numer 1186074).

Odnosząc się do podniesionej przez skarżącego kwestii „lapidarności oceny zeznań świadków” ustawodawca nie wymaga szczególnego omówienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze, środkach zabezpieczających i innych. Wystarczające jest zwięzłe odniesienie się do tych kwestii. Oznacza to, że uzasadnienie wyroku nie powinno zawierać zbytecznego przytaczania treści zeznań i wyjaśnień oskarżonych, a także orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych w kwestiach, które nie są kontrowersyjne.

W piśmiennictwie wskazuje się, że zwięzłe uzasadnienie to takie,

które pełni wymagane od niego funkcje i nie czyni tego w nadmiarze ani zbyt skąpo. Nie ulega bowiem wątpliwości, że o trafności oraz sprawiedliwości orzeczenia nie decyduje przede wszystkim obszerność uzasadnienia (Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany opubl. LEX/el. 2021).

Ustawowy wymóg sporządzenia zwięzłego uzasadnienia wyroku ma zapewnić przejrzystość uzasadnienia oraz ułatwić dokonanie kontroli instancyjnej wydanego orzeczenia. W literaturze podnosi się, iż zwięzłe uzasadnienie to takie, które charakteryzuje rzeczowość, jasność, logiczność, i to zarówno w zakresie opisu stanu faktycznego i oceny dowodów, jak i w zakresie dotyczącym rozważań prawnych.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że zeznania świadków A. S. (1) oraz S. W. nie wniosły nic do sprawy bowiem, świadek S. W. wielu okoliczności nie pamiętał, a zeznania świadka A. S. (1) sprowadzały się do opisu ogólnego zachowania oskarżonego związanego z pobytem na imprezach, nie potwierdziły natomiast okoliczności związanych z imprezą w dniu 15 grudnia 20219 r. w wersji opisanej przez skarżącego.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadnością wniosku.		
Lp.	Zarzut	
3	<p>Art. 41 § 1 pkt. 3 kpk w zw. z art. 4 kpk i w zw. z art. 2 § 1 pkt. 1 kpk poprzez ewidentny brak bezstronności, negatywne nastawienie sędziego do osoby oskarżonego, które przejawiało się w toku procesu między innymi w odrzucaniu wniosków dowodowych oskarżonego, choć były one należycie umotywowane i w oczywisty sposób mogły się przyczynić do wyjaśnienia sprawy, nacisk psychologiczny i ewidentne tendencyjne przesłuchanie świadka M. Z., któremu zadawano pytania sugerujące treść odpowiedzi jakiej się od niego oczekuje (że samochodem jechała tylko jedna osoba, choć świadek, mimo tych nacisków i tak nie chciał absolutnie tego stwierdzić i tak nie zeznał), ocena zeznań świadków A. S. (1), S. W., którzy zdaniem sądu nic do sprawy nie wnieśli (bo byli świadkami wnioskowanymi przez oskarżonego), inne dowody, jak choćby zeznania przywołanego świadka M. Z., które sprawstwa oskarżonego ani nie potwierdzały, ani nawet nie uprawdopodobniały sąd potraktował jako wiele do sprawy wnoszące (bo był to świadek oskarżenia), sposób motywowania swoich decyzji przy oddalaniu wniosków oskarżonego o zwrot prawa jazdy do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sądu (że grozi mi wieloletni zakaz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>prowadzenia pojazdów, jakby domniemanie niewinności już nie obowiązywało i groźba orzeczenia zakazu w ogóle stanowiła podstawę zatrzymania prawa jazdy- jest nią o ile wiadomo oskarżonemu art. 137 prawa o ruchu drogowym) i wiele innych drobniejszych okoliczności, których wszystkich nie sposób wymienić, a wskazujących na ewidentnie negatywne, uniemożliwiające obiektywizm w orzekaniu sędziemu</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut skarżącego jest w całości niezasadny. Skarżący z jednej strony podnosi zarzut braku bezstronności Sądu, z drugiej dokonuje ponownej oceny poszczególnych dowodów z zeznań świadków.</p> <p>W obowiązujących przepisach kodeksu postępowania karnego brak jest uregulowania zawartego w art. 41 § 1 pkt. 3 kpk, taka jednostka redakcyjna nie występuje w obecnie obowiązującym kodeksie postępowania karnego.</p> <p>Podstawą wyłączenia sędziego w trybie przewidzianym w art. 41 § 1 k.p.k. jest zaistnienie okoliczności o takim charakterze, że mogłaby powstać uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności. Podstawy wyłączenia sędziego (iudex suspectus) w oparciu o ten przepis aktualizują się zatem wówczas, gdy brak jest możliwości obiektywnego przekonania przeciętnie rozsądnej osoby, że owe zaistniałe okoliczności nie będą rzutowały na bezstronne osądzenie sprawy (Postanowienie</p>		

Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2020 r. V KO 106/20).

W orzecznictwie przyjmuje się, że bezstronność sędziego pojmuje się zarówno jako subiektywne poczucie sędziego, co do własnej bezstronności jak i jej zewnętrzny odbiór, oparty na przesłankach zobiektywizowanych, oceniany przez przeciętnego, rozsądnie działającego obserwatora procesu. Nie jest wystarczające subiektywne przeświadczenie samej strony.

W orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, iż bezstronność sędziego oznacza brak uprzedzeń i stronniczości. Jej istnienie sprawdza się w oparciu

o podejście subiektywne, dążąc do ustalenia osobistych przekonań lub interesu społecznego

w badanej sprawie, albo w oparciu o podejście obiektywne, ustalając, czy sędzia daje gwarancje do wykluczenia wątpliwości. Trybunał przyjmuje, że sąd jest wolny od stronniczości, gdy nie ma dowodu przeciwnego, a obawy o brak bezstronności nie da się uznać

za obiektywnie uzasadnioną. Gdyby sędzia był postrzegany jako osoba, która ma wyrobiony pogląd w badanej sprawie przed jej rozpoczęciem, prowadziłyby to do wytworzenia przeświadczenia, choćby niesłusznego, że sprawa jest dla oskarżonego przegrana

już w momencie jej rozpoczęcia (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2019 r. sygn. II AKo 127/19).

Nieuwzględnienie wniosków dowodowych i ich oddalenie nie można potraktować,

jak czyni to skarżący, jako brak bezstronności sędziego. Twierdzenia o nacisku psychologicznym, tendencyjnym przesłuchaniu świadka, stronniczej ocenie zeznań świadków- zawnioskowanych przez skarżącego są gołosłowne, nie zostały poparte żadnymi obiektywnymi okolicznościami wynikającymi z akt sprawy.

W orzecznictwie sądów powszechnych podnosi się, że w postępowaniu karnym nie muszą być przeprowadzone wszystkie dowody, których przeprowadzenia domaga się strona (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 kwietnia 2017 r. II AKA 80/17).

Sąd I Instancji powołując się na art. 170 § 1 pkt. 2 kpk w ramach przyznanych przez ustawodawcę uprawnienia oddalił zgłoszone przez skarżącego dowody- z badań antroskopijnych, wizerunku mężczyzny uwidocznionego na zdjęciach wobec udowodnienia tego faktu oraz wniosek dowodowy o zobowiązanie Rejonu Dróg Publicznych do dostarczenia informacji w przedmiocie ilości uszkodzeń znaku drogowego znajdującego się w na początku ul. (...) od strony ul. (...), ponieważ dowód nie miał związku ze sprawą.

Fakt uszkodzenia znaku został wykazany w notatkach funkcjonariuszy czy w materiale zdjęciowym znajdującym się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 170 § 1 pkt. 2 i 3 kpk oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: T. S. i G. G., ze względu na potwierdzenie okoliczności przez świadka A. S. (2)

i nie mają znaczenia dla oceny zachowanie oskarżonego i zdarzenia z jego udziałem.

Oddalając wnioski dowodowe Sąd nie naruszył dyspozycji zawartej artykule 170 kpk, zawsze w gestii sądu pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu.

Sąd nie dopatrył się również naruszenia art. 4 kpk, w myśl którego organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz art. 2 § 1 pkt. 1 kpk, który stanowi, iż jednym z celów postępowania karnego jest wykrycie sprawy przestępstwa i pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji odniósł się do całości zgromadzonego materiału dowodowego wskazał, które dowody uznał za wiarygodne, których nie obdarzył wiarą i w jakim zakresie.

Ubocznie należy wskazać, że postanowieniem z 18 stycznia 2021 r. Sąd nie uwzględnił wniosku oskarżonego o wyłącznie sędzię także z przyczyn, które oskarżony podniósł w zarzucie.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadnością wniosku.		
Lp.	Zarzut	
4	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków J. S., Z. K. oraz M. Z., a nadto dane teleinformatyczne dotyczące logowania telefonu oskarżonego oraz telefonu świadka V. A. daje wystarczające podstawy do przypisania sprawstwa oskarżonemu w zakresie zarzucanego mu czynu i jednocześnie daje wystarczające podstawy do odrzucenia, jako niewiarygodne wielu układających się w logiczną całość dowodów w postaci choćby wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków V. A., A. S. (1) i S. W. o szeregu innych pośrednich dowodów- podczas, kiedy analiza całokształtu przeprowadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego dokonana z uwzględnieniem swobodnej (a nie dowolnej) oceny dowodów, a więc dokonana w oparciu o jej elementy składowe: wiedzę, logikę i doświadczenie życiowe, a także przy uwzględnieniu wyrażonej w art. 5 § 2 kpk zasady in dubio pro reo prowadzi do wniosku wprost przeciwnego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Bezasadność zarzutów obrazy prawa procesowego sformułowanych przez oskarżonego, czyniła niezasadnym także wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, który miałby być następstwem uchybień w zakresie postępowania dowodowego oraz wadliwej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych, generującej ustalenia faktyczne. Oczywiście pozostaje, że gdyby ocena dowodów przez Sąd I Instancji była inna, a przymiotem wiarygodności zgodnie z postulatem skarżącego zostałyby obdarzone wyjaśnienia oskarżonego oraz korzystne zeznania świadków wskazanych przez oskarżonego, zupełnie inne byłyby również poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne.</p> <p>Dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się Sąd (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 czerwca 2004 r., sygn. II AKa 112/04, KZS 2004 nr 8, poz. 60, str. 33, Prok. i Pr. 2005 nr 4, poz. 27, str. 15, Legalis Numer 69935).</p> <p>W orzecznictwie przyjmuje się, że art. 5 § 2 k.p.k. odnosi się tylko do wątpliwości, które ma i których nie był w stanie rozstrzygnąć organ procesowy rozpoznający sprawę, nie zaś</p>	

do zastrzeżeń strony niezadowolonej z ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2021 r. V KK 34/21)

Pierwszym elementem, który wyznacza granice komentowanej zasady,

jest stwierdzenie „nieusuwalności” wątpliwości. Dopiero spełnienie tego warunku uprawnia

do przeprowadzenia oceny, czy dokonano ich rozstrzygnięcia na korzyść, czy też

na niekorzyść oskarżonego.

Generalnie zatem jakość postępowania dowodowego

rozumiana jako wyczerpanie możliwości dowodowych rzutuje na

możliwość dokonania wskazanego zabiegu interpretacyjnego.

Ponownie zatem aktualne staje się orzecznictwo Sądu Najwyższego,

zgodnie z którym sięgnięcie po tę instytucję jest niedopuszczalne

wówczas,

gdy postępowanie dowodowe było niepełne bądź przeprowadzono

dowody w sposób niedokładny (wyrok SN z 16.01.1974 r., III KR

315/73, OSNKW 1974/5, poz. 97).

Tym samym dopiero odpowiednia jakość postępowania dowodowego

rozumiana jako jego kompletność upoważnia do sięgnięcia po

instytucję z art. 5 § 2.

W ocenie Sądu Okręgowego, skarżący w tej sprawie nie wykazał

tego rodzaju uchybień,

a zarzut odnosi się jedynie do własnej wersji wydarzeń korzystnej dla oskarżonego.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu ocenił w całości zgromadzony materiał

dowodowy, wyszczególnił jakim dowodom dał wiarę a jakie uznał za

niewiarygodne.

Wniosek	
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadnością wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 2 lutego 2021 r. II K 511/19	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego wyrok należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----

Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	Na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 636 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia

ustalenie, którego dotyczy apelacja	2 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 511/19 – w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana